

РЕШЕНИЕ

№ 3408

гр. София, 20.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 10.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **1964** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] партер, представлявано от управителя С. С. К., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221520003425-091-001/26.10.2021 г., издаден съвместно от П. Т. П. – началник сектор, възложител ревизията и П. Т. П. – гл. инспектор по приходите, ръководител на ревизията при ТД на НАП- [населено място], потвърден с Решение № 83 от 17.01.2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С..

Жалбоподателят счита направените констатации в Ревизионния доклад (РД) и потвърдения с него Ревизионен акт (РА), въз основа на който е приложен чл.177 от ЗДДС за посочения период, за неверни, необосновани и недоказани, а РА за незаконосъобразен и необоснован, поради противоречието му със събраните в хода на ревизията доказателства, разпоредбите на ЗДДС, практиката на Върховия административен съд и практиката на Съда на Европейския съюз. Твърди, че посочените в РА процесни фактури са заплатени изцяло, като плащането е извършено по касов път и е отразено в счетоводството на [фирма] и [фирма]. Навеждат се съждения, че не са изчерпани всички законови способи за събиране дълга на [фирма] и е недопустимо и неправилно същият да бъде търсен от жалбоподателя. До тези съображения, жалбоподателят иска от съда отмяна на оспореното решение и на потвърдения с него РА. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание, жалбоподателят – [фирма] не се представлява. Ответникът – директор на Дирекция ”Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място], не се явява и не се представлява. В представени писмени бележки ответникът, чрез процесуален представител юр. М., изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата, както и за постановяване на решение за оставяне в сила РА, с който е ангажирана субсидиарна отговорност по чл.177 от ЗДДС по отношение на жалбоподателя. Моли съда да вземе предвид изложеното в мотивите на решението на директора на Дирекция „ОДОП“ – С.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена не изпраща представител в производството.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221520003425-020-001/10.06.2020 г., връчена по електронен път на 16.06.2020 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за отговорност по чл.177 ЗДДС по доставки, извършени от [фирма] за периодите от 01.02.2019г. до 30.04.2019г., документирани с фактури с номера: №[ЕГН]/13.02.2019г., №[ЕГН]/13.02.2019 г., №[ЕГН]/14.02.2019г., №10000000114/18.02.2019г. Със Заповед за изменение на ЗВР № Р-22221520003425-020-002/07.07.2021 г., е определен срок за извършване на ревизията до 17.09.2021 г. Производството е спряно със Заповед №Р-22221520003425-023-001/03.09.2020 г. и възобновено със Заповед №Р-22221520003425-143-001/07.07.2021 г., като е определен срок за завършването до 20.07.2021 г. Заповедите са издадени от П. Т. П., на длъжност началник сектор в ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-818/10.05.2019 г. на и.д.директор на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-22221520003425-092-001/30.09.2021 г. Срещу констатациите и изводите в доклада не е подадено възражение в срока по чл.117, ал.5 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА №Р-22221520003425-091-001/26.10.2021 г., издаден от П. Т. П., на длъжност началник сектор в ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и П. Т. П., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 03.11.2021 г. С акта е ангажирана отговорност по реда на чл.177 от ЗДДС на [фирма] като пряк получател на доставки на авточасти и консумативи по 4 бр. фактури, издадени от [фирма] в данъчен период м.02.2019 г. Установения размер на задължението за внасяне е общо 8 279,95, от които 6 541,00 лева главница и 1 738,95 лихва за забава.

За установяване на факти и обстоятелства от значение за ревизията и обезпечаване на необходимите доказателства, в хода на ревизионното производство са извършени процесуални действия, отразени и коментирани в РД, представляващ неразделна част от оспорвания РА по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

Въз основа на извършен анализ на събраните документи е констатирано следното:

При извършена проверка в електронния регистър на НАП, органите по приходите са установили, че за периода на издаване на процесните фактури – м.02.2019 г., на доставчика [фирма] е извършена ревизия по ЗДДС, приключила с РА, с който са установени задължения за данък добавена стойност в размер на 91 749,60 лева. Задълженията не са внесени в бюджета и са дадени за събиране от публичен изпълнител и включени в Изпълнително дело №190774284/2019 г.

Установено е, че С. ТРАНСПОРТ“ Е., в качеството си на получател, през данъчен период м.03.2019 г., включило в Дневник „покупки“ процесните фактури, издадени от [фирма] през м.02.2019 г. и по тях е упражнило право на приспадане на пълен данъчен кредит в размер на 6 541,00 лева.

След извършен анализ на предоставените от ревизираното дружество документи, касаещи процесните фактури е установено, че в Договор за поръчка от 12.10.2018 г. сключен между [фирма] /доверител/ и [фирма] /довереник/, е уговорен начинът на плащане на доставките, в т.ч. в брой, който е посочен в предоставени копия на фактури. Констатирано е, че фискалните касови бонове, приложени към процесните фактури са с дати значително различаващи се от датите на издаване на фактурите. Установено е, че от процесните фактури единствено по фактура №[ЕГН]/18.02.2019 г. е осчетоводено плащане на стойност 9 924,00 лева от 22.04.2019 г. с издаден РКО. За останалите три фактури са представени фискални бонове, без доказателства за осчетоводяването им. Констатирано е, че фискалните бонове са издадени две години след датата на фактурите, а касовите бонове са с една и съща дата, час и минути на издаване – 08.09.2021 г., 15:06 ч. Дружеството е имало регистрирано фискално устройство /ФУ/, но след направена справка от данните на Z - отчети на НАП е установено, че последният такъв отчет е генериран от устройството на 26.03.2019 г., т.е. на датите 22.04.2019 г. и 08.09.2019 г. когато са издадени фискалните бонове, няма генерирани Z – отчети. Също така е установено, че ФУ е с изтекъл Договор за гаранционно обслужване, считано от 11.12.2019 г.

В хода на ревизионното производство е установено наличието на първата хипотеза на чл.177, ал.2 от ЗДДС, а именно, че получателят е знаел, че данъкът няма да бъде внесен. В подкрепа е посочено обстоятелството, че към датите на издаване на фактурите няма плащане по тях. В резултат на което, ревизиращият екип е стигнал до извода, че след като получателят [фирма] не е платил на доставчика начисления ДДС по процесните фактури, той не би могъл да има разумно очакване, че данъкът ще бъде внесен. Неплащането на задълженията по фактурите предполага и поражда съмнения за недобросъвестност на ревизираното дружество, което след като не е заплатило цената по издадените фактури, вкл. дължимия ДДС по тях, то съзнателно е ползвало право на данъчен кредит за доставки, които не е платило на доставчика и за които последният следва да начисли данък и да го внесе в бюджета.

От представена обортна ведомост на ревизираното дружество за периода 01.02.2019 г. - 28.02.2019 г., когато са издадени процесните фактури е установено, че към 28.02.2019 г. по сметка Каса на дружеството са налични 67 325.80 лева, т.е. по счетоводни данни ревизираното дружество е разполагало с необходимия паричен ресурс да погаси/плати изискуемите задължения по процесните фактури от [фирма] и въпреки това не го е направило.

Предвид констатираното е направен извод, че [фирма] е знаело, че данъкът по процесните фактури няма да бъде внесен от доставчика. Прието е, че е налице хипотеза на чл.177, ал.2 от ЗДДС, с оглед на което следвало да бъде ангажирана субсидиарната отговорност на ревизираното дружество за дължимия и невнесен данък по получени облагаеми доставки, извършени от [фирма] през м.02.2019 г.

В РД/РА е посочено, че съгл. чл.16, ал.3 от ДОПК, отговорността на задълженото лице по чл.14, т.3 от ДОПК, което е трето лице отговарящо за задълженията на друго лице, носител на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски, а не за собствени задължения, обхваща данъците, задължителните осигурителни вноски,

лихвите и разноските за събирането им. Предвид това е посочено, че [фирма] като получател на доставката отговаря не само за главното задължение за ДДС на доставчика, но и за акцесорното задължение за обезщетение за забавено изпълнение в размер на законната лихва върху главницата, считано от началото на забавата до датата на издаване на РА.

На основание чл.177, ал.1, вр.чл.177, ал.6 от ЗДДС, на [фирма] е вменена отговорност за изпълнение на задължение към бюджета за данък добавена стойност в размер на 6 541,00 лева – представляващ дължим и невнесен от [фирма] данък по отношение на доставките към ревизираното лице, до размера на приспаднатия от него данъчен кредит.

На основание чл.175 от ДОПК, са определени лихви в размер на 1 738,95 лева.

При изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл. 156, ал. 2 ДОПК.

Разгледана по същество, съдът намира, че жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му. Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите – чл. 118, ал. 2 от ДОПК, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП.

Издаден е в предвидената форма, съгласно чл. 120 от ДОПК, включително разпоредителната част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Предвид нормата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА.

Мотивите на РД са и мотиви на РА. РА е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, видно от представените от ответника преки доказателства по чл. 184, ал. 1 от ГПК – удостоверения по чл. 24 от Закона за електронния документ и електронния подпис, възпроизведени на хартиен носител.

В хода на ревизията не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и 113 от кодекса. Изготвен е в предвидената в чл. 120 от ДОПК форма и съдържа необходимите реквизити. Мотивиран е подробно, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, където са подробно изложени фактическите констатации и съображения на екипа.

На основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, съдът разглежда спора по същество и когато приеме, че актът е незаконосъобразен на основанията, на което е издаден, следва да разгледа спора по същество, като прецени наличието на материалноправните предпоставки за възникване и упражняване правото на данъчен кредит.

Спорът в настоящето производство е относно наличието на основание за реализиране на отговорност за чуждо данъчно задължение, което основание се изразява в обосноваване на наличието на фактическият състав на чл. 177 от ДОПК.

В съображение 44 на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година, относно общата система на данъка върху добавената стойност, е видно, че "Държавите членки следва да могат да предвидят някой, различен от

данъчнозадълженото лице по ДДС, да бъде държан солидарно отговорен за плащането му". Член 193 от Директивата за ДДС определя платеща на ДДС по следния начин: "ДДС е платим от всяко данъчнозадължено лице, извършващо облагаеми доставки на стоки и услуги, освен когато е платим от друго лице в случаите, посочени в членове 194—199 и член 202". Член 205 от Директивата за ДДС урежда възможността наред с платеща на ДДС да се предвиди още едно лице, което е солидарно отговорно за плащането на ДДС: „При ситуациите, посочени в членове от 193—200 и членове 202, 203 и 204, държавите членки могат да предвидят, че лице, различно от лицето — платец на ДДС, е солидарно отговорно за плащането на ДДС". Член 207, параграф 2 от Директивата за ДДС освен това предвижда: "Държавите членки също предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че лицата, които съгласно член 205 са солидарно отговорни за плащането на ДДС, спазват тези задължения за плащане".

Принципът на допустимост на субсидиарната отговорност и съответствието му с Директива на Съвета 2006/112/ЕО е потвърдена с Решение на Съда ЕО по дело С-384/04, където Съдът посочва, че чл. 21, ал. 3 от Шестата директива /отм./ сега чл. 205 от Директива на Съвета 2006/112/ЕО, позволява законодателство, предвиждащо, че данъчно задължено лице на което са доставени стоки или услуги, и което е знаело или е имало разумни причини да подозира, че част или целия ДДС, дължим във връзка с тази доставка, или всяка предходна или бъдеща доставка, няма да бъде платен, е солидарно отговорно за неплатения данък.

В решението си по обединени дела С-439/04 и С-440/04 Съдът подчертава: „ясно е, че търговците, които вземат всички мерки, които са необходими, за да гарантират, че техните сделки не са свързани с измама, независимо дали това е измамно избягване на ДДС или друга измама, трябва да могат да разчитат на законността на тези сделки, без риск да загубят правото си на приспадане..". В т. 59 и т. 61 от същото решение се подчертава, че въз основа на обективни фактори се извършва преценка относно това дали данъчно задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че със своята покупка е участвало в сделка, свързана с измамно избягване на ДДС. В тази връзка следва да се посочи и решението на Съда по дело С-271/06, съгласно което споделянето на риска от злоупотреба, извършена от трета страна, между данъчно задълженото лице и данъчната администрация следва да спазва принципа на пропорционалността като ще бъде очевидно непропорционално да бъде държано отговорно данъчно задължено лице за неплатен данък, причинен от злоупотребителни действия на трети страни, върху действията на които данъчно задълженото лице не е могло по никакъв начин да повлияе. От друга страна Съдът постановява, че не противоречи на Общностното право да се изисква от данъчно задълженото лице да предприеме всяка разумна стъпка, която да осигури него самото, че предприетата от него сделка няма да има за последствие участие в отклонение от данъчно облагане. Следователно обстоятелствата, че данъчно задълженото лице е действало добросъвестно и е предприело всяка разумна мярка в рамките на собствените си възможности, са важни предпоставки за решаване на въпроса, следва ли лицето да бъде държано отговорно.

За да бъде приложен институтът на субсидиарната отговорност, обоснован на общото положение, че отговорното лице е знаело или е било длъжно да знае, следва точно това отговорно данъчно задължено лице, а не друго лице, да може да бъде упрекнуто, че не е действало добросъвестно или с грижата на добрия търговец към собствените си работи.

Спорната предпоставка за реализиране на отговорността на жалбоподателя по чл. 177, ал. 1 ЗДДС е тази по ал. 2, а именно наличието на знание, че данъкът няма да бъде внесен или че то е било длъжно да знае, че той няма да бъде внесен. Доказателствената тежест за това да се установят напълно всяка една от предвидените във визираната разпоредба предпоставки и то към момента на извършването на сделката, лежи върху органа по приходите, а дължимата преценка е конкретна и е обусловена от добросъвестността на получателя, анализирана въз основа на обективните данни относно предприетите от него разумни стъпки във връзка с предотвратяване на риска от злоупотреби.

В чл. 177, ал. 1 от ЗДДС са определени правнорелевантните факти за възникване на отговорността, като съгласно посочената разпоредба, регистрирано лице - получател по облагаема доставка, отговаря за дължимия и невнесен данък от друго лице, доколкото е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък.

Втората предвидена в закона предпоставка за ангажиране на отговорност за чуждо задължение е получателят да е знаел или да е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен (чл. 177, ал. 2 от ЗДДС), т. е. налице са две хипотези за възникване на отговорността по чл. 177 от ЗДДС, а именно получателят да е знаел или да е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен. В ал. 3 на чл. 177 от ЗДДС е въведена особена презумпция за задължение за знание по смисъла на ал. 2 – приема се, че лицето е било длъжно да знае, когато са изпълнени едновременно следните условия: дължимият данък по ал. 1 не е ефективно внесен като резултат за данъчен период от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка с предмет същата стока или услуга, независимо дали в същия, изменен или преработен вид, и облагаемата доставка е привидна, заобикаля закона или е на цена, която значително се отличава от пазарната.

В случая, предвид мотивите на органите по приходите за ангажиране на отговорност по чл.177 ЗДДС, следва да се разгледа спорният факт на плащане на процесните фактури. Според съдебната практика, липсата на плащане е сред обстоятелствата, които характеризират отношенията между страните по доставката и от които може да се направи извод за знание относно факта на внасяне на начисления по фактурата данък.

Изпълнено е условието на чл. 177, ал. 1 ЗДДС. Налице е връзка между дължимия, но невнесен данък и ползваното право на данъчен кредит. Не е извършено плащане по доставката. Съвкупната преценка на посочените обстоятелства дава основание да се приеме, че е обоснована първата хипотеза на чл. 177 ал. 2 от ЗДДС - знанието на факта, че данъкът няма да бъде внесен. Получателят е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен съгласно фактическия състав на чл. 177, ал. 3 от ЗДДС, представляващ законово оборима презумпция. Елементите на фактическия състав са очертани ясно в т. 1 и т. 2 на чл. 177, ал. 3 от ЗДДС, като относно обстоятелствата по т. 1 /дължимият данък не е ефективно внесен/ бяха изложени подробни съображения по-горе.

В жалбата си, проверяваното дружество твърди, че не са верни твърденията на ревизиращите органи, че доставките не са платени. Доколкото фактът на

плащане е и основния спорен факт, очертан в мотивите на РА, в жалбата не са изложени съображения, относно доказването му. В жалбата си ревизираното дружество твърди, че изводите на проверяващите органи са неверни, но в нея не се ангажират нови доказателства, а жалбоподателя разполага единствено с фискални бонове, приложени към фактурите. Както бе посочено по-горе, представените фискални бонове са с дати значително различаващи се от датите на издаване на фактурите /фактурите са от 2019 г., а фискалните бонове от м.09.2021 г., без фактура №[ЕГН]/18.02.2019 г./.

Липсата на каквито и да е действия, предприети в рамките на повече от 2 години след процесния данъчен период за заплащането на дължимите по фактурите суми сочи, че получателят е знаел, че данъкът по фактурите няма да бъде внесен от доставчика. За три от фактурите не са представени и доказателства за осчетоводяването им. Следва да се има предвид и това, че три от фискалните бонове са издадени от ФУ с изтекъл Договор за гаранционно обслужване, считано от 11.12.2019 г., в един и същи час – 08.09.2021 г., 15:06 ч.и то две години след датата на фактурите. Представените фискални бонове съдържат само „обща сума“ и е посочен 01 артикул. Във фактурите обаче са посочени различни по вид стоки, количество, единична цена и стойност. Непълнотата на касовата бележка я прави негодно доказателство и предполага невъзможност за преценка на съдържанието ѝ и обвързването ѝ с останалите писмени доказателства, както и използването ѝ като доказателство за целите на процеса.

С жалбата са изложени и съображения, че изводите на ревизиращите органи са в противоречие с характера на дълга. Същият не бил категоризиран като несъбираем и след като не са били изчерпани всички законови способности за събирането на дълга от доставчика, не било редно същият да бъде търсен по реда на чл.177 от ЗДДС. Нормата на чл.177 ДОПК не предвижда изискване отговорността спрямо прекия получател да се ангажира след изчерпване на възможностите за събиране на данък от длъжника. Същата предвижда отговорност за дължим и невнесен данък, а не за данък, който не е събран от органите по приходите. Такова изискване няма постановено и в чл.205 от Директива 2006/112 и както изрично е посочено в т.24 от решението по дело С-384/04, правилата за солидарна отговорност не са свързани с процеса на събиране на данъка, а с определяне на лицето, което може да бъде задължено да плати този ДДС.

Подобно изискване е въведено от нормата на чл.177, ал.6 от ЗДДС, съгласно която отговорността се реализира по отношение на лицето, пряк получател на доставката по която не е внесен дължимият данък, а когато събирането е неуспешно, отговорността може да бъде реализирана по отношение на всеки следващ получател по реда на доставките. В случая е ангажирана отговорността на прекия получател на доставката, който е ползвал данъчен кредит, пряко свързан с невнесения данък. По отношение на [фирма] е образувано изпълнително дело, но видно от данните в електронния регистър на НАП, имущественото състояние на длъжника изключва възможността за събиране на задължението, тъй като същият не разполага с активи, върху които може да се насочи принудително изпълнение.

По отношение размера на данъка, който не е ефективно внесен:

Разпоредбата на чл. 177 от ЗДДС изцяло кореспондира с общностното право. В редица свои решения /по дела С-255/02, С-35/05/ Съдът на европейските общности /ГР,О/ е имал поводи да отбележи, че приложението на чл. 21, пар. 1 от Шеста Директива, при въвеждане на национална уредба, както и при прилагане на същата, следва да е в съответствие с принципите на пропорционалност и правна сигурност. Целта е опазване правата на бюджета по възможно най-ефективен начин, но мерките не би следвало да надхвърлят необходимото за постигане на тази цел. С оглед приетите с разпоредбата на чл. 177 от ЗДДС условия, изчерпателно и ясно изброени, съдът намира, че принципа на пропорционалност е спазен. Субсидиарната отговорност е предвидена само в размера, за който не е внесен ДДС от лице, което вече се е възползвало от правото си на данъчен кредит за същия размер ДДС и което е знаело или е трябвало да знае, че начисленият ДДС няма да бъде внесен. Постига се отстраняване само на пряката вреда за бюджета, в рамките на ползвания Данъчен кредит, т. е. по никакъв начин не се надхвърля необходимото за постигане на целта. Спазен е и принципът за правна сигурност, тъй като нормата като действащо право се прилага само за сделки, извършени при действието и като такова. Уредбата е законова и като такава е известна или е следвало да бъде известна на данъчно задължените лица. Пределите на отговорността по отношение на лицата и предмета са строго ограничени.

По отношение ангажираната отговорност за лихви:

Съгласно разпоредбата на чл. 16 ал. 3 от ДОПК отговорността на задълженото лице по чл. 14 т. 3 от Кодекса, което е трето лице, отговарящо за задълженията на друго лице, носител на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски, а не за собствени задължения, обхваща данъците, задължителните осигурителни вноски, лихвите и разносните за събирането им. По аргумент от специалната норма на чл. 16, ал. 3 от ДОПК, забавата на единия съдлъжник поставя в забава и другите. В резултат на това субсидиарно отговорният получател по доставката отговаря не само за главното задължение за ДДС на доставчика, но и за акцесорното задължение за обезщетение за забавено изпълнение в размер на законната лихва върху главницата, считано от началото на забавата до датата на издаване на РА. Според тълкувателно решение по тълкувателно дело №2 за 2020 г. от 10.05.2022 г. на ОССК на Върховния административен съд, обхватът на солидарната отговорност по чл.177 ЗДДС включва и задълженията за лихви за забава върху дължимия и невнесен данък от друго лице.

Мотивиран от горното съдът намира, че жалбата против ревизионния акт се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

На основание чл. чл. 161, ал. 1 ДОПК и с оглед заявеното от процесуалния представител на ответника искане, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на дирекция "ОДОП" С. юрисконсултско възнаграждение в размер 9 744,00 (седемстотин четиридесет и четири) лева, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

*По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК,
Административен съд – София град, III отделение, 57-ми състав*

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] партер, представлявано от управителя С. С. К., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221520003425-091-001/26.10.2021 г., издаден съвместно от П. Т. П. – началник сектор, възложител ревизията и П. Т. П. – гл. инспектор по приходите, ръководител на ревизията при ТД на НАП- [населено място], потвърден с Решение № 83 от 17.01.2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Д „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С., разноски за юрисконсулт в размер на 744,00 (седемстотин четиридесет и четири) лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: